

Pimeydestä minä sikisin, minä vailla vanhempia – sukua. Yksin pimeydestä, tyhjiydestä. Varjoista minä nousin, minä taivas kohtunani – kantajanani. Mullasta kohosin, maasta. Tuhat vuotta minä varroin, minä kypsymistä valmiiksi – varttumista. Jotta tulisin syntyväksi, olevaksi. Yöstä minä synnyin, minä loisteessa tähtien, kuun – pimeydessä. Päälle maan, olemaan. Kutsun minä kuulin, minä äänen kaukaa – muualta. Sinun äänesi, käskysi. Portista minä kuljin, minä seuraten ohjettasi – käskettynä. Uuteen maailmaan, todellisuuteen. Tehtävääsi minä toteutin, minä käskyäsi jokaista – synkkää. Tein kaiken, rakkaudesta. Orjanasi minä sinun, minä noudatin käskyäsi – kaikkia. Odotin merkkiäsi, vihjettäsi. Viimein minä tajusin, minä että puijattu olin – huijattu. Olin orjasi, käskytettäväsi. Lakkasin minä tottelemasta, minä sinun harmiksesi – vihaksesi. En ystävänä, orjana. Tuhosin minä paljon, minä ja tajusin – ymmärsin. Itse olin paha, turmeltunut.